

El tema que ens proposa avui la litúrgia ens pot desconcertar perquè en el nostre entorn i manera de viure del segle XXI, i encara més a casa nostra, hi ha conceptes que necessitem quedar-nos amb l'essència del missatge posant-hi les paraules més actuals, això sí, sense fer trampes al solitari.

Som-hi: Festa de Crist Rei. Si ens quedem en el símil monàrquic anem malament, perquè socialment els reis no són precisament exemple de cap de les virtuts que ens vol transmetre l'evangeli. Per sort l'Església s'ha anat despellant dels objectes ostentosos de tipus de sobirania terrenal, començant per al tiara de triple corona que lluïren uns quants Papes per sobreposar-se als mandataris de les seves èpoques, autoanomenant-se rei de reis. Encara ens queden símbols de poder social i religiós, però anem avançant, potser massa lentament, vers formes més evangèliques de transmetre el missatge de Jesús de Natzaret.

El Crucificat que avui recordem com a Rei, a la creu rep tota mena de burles enfotent-se'n de la seva reialesa, però ell ens demostra una superioritat moral difícil de trobar en molts altres personatges de la història. Respon als escarnis, en el darrer moment d'un tractament cruel, injust i quasi bàrbar, dient: "Pare, perdona'ls, que no saben el que fan" (Lc. 23, 34).

Com a responsable i exemple del seu missatge de bondat, de perdó i d'entrega, no defuig mai del compromís que ha predicat. La incomoditat que ha creat a tota mena d'autoritats del seu moment, religioses, polítiques i socials, el fan ser, com segueix passant avui en dia, jutjat per unes lleis i uns jutges que es decanten cap els seus propis interessos i no pas al servei de la veritat i la justícia. Això segueix igual, si algú toca el voraviu dels poders i per molt que ens creguem molt avançats, no ens hem sabut desempallegar del mal ús de l'anomenat poder de qui, actualment amb els nostres vots, s'aprofita de la força pels seus interessos. Per sort, encara que pocs, hi ha excepcions que cal reconèixer.

Un altre tema ben curiós. El desconeixement!. Recordo una frase de Machado, en un altre camp de reflexió, que deia: "...desprecian cuanto ignoran". En molts ambients es fa burla de tot el que fa referència a la religió i concretament a Jesús de Natzaret. Però no en conec gaires d'aquests que s'hagin esforçat en conèixer i llegir el seu missatge.

En un sermó del P. Llunell en aquesta festivitat fa anys, ens deia: "N'hi ha molts que també avui es burlen cruelment del Crucificat. No saben el que fan. No ho farien amb el Che Guevara ni amb Martín Luter King. S'estan burlant de l'home més humà que ha donat la història humana."

Com us deia més amunt: la ignorància. Sí, perquè la ignorància endemés és atrevida. No em costa d'entendre l'agnòstic i l'ateu, el que em dol és la burla vers qui té una creença diferent. Això val per uns i pels altres, perquè tampoc es pot deixar de respectar qui dubta, agnòstic, o qui no creu, ateu. El que cal és respecte mutu i bon tracte.

Seguim vivint, tristament, històries de molts crucificats, víctimes de guerres, fam, exilis, pobresa, i resulta que, fins hi tot sense saber-ho, tenen un lloc de preferència en aquest reialme que avui celebra l'Església universal. Altra cosa és que el que ens diem cristians procurem que al costat nostre no hi hagi tant patiment i que la societat adapti lliçons evangèliques també en les normes actuals de convivència per minorar al màxim aquestes lacres.

Com bé diu la pregària d'avui: "...ens continues cridant a formar part del teu regne en una invitació a la conversió del cor, per viure senzillament compartint el que som i tenim i alimentant l'esperança dels qui viuen en la foscor"

Dit això, us convido a celebrar la darrera festa de l'any litúrgic, abans d'entrar en el temps d'Advent, porta del Nadal, a demanar i practicar a tot arreu, a tot el poble, el do de la pau.